

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 72 0 П 005882 17 Рев
Бања Лука, 08.02.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тица, као чланова вијећа, у правној ствари по тужби тужитеља Н.В. из Р., С.М. из А., С.В. и Д.К. из Р., које све заступа Заједничка адвокатска канцеларија Д.С. и А.Ч., адвоката из Б.Л., против туженог Р.Ј. из Г., кога заступа пуномоћник М.Д., адвокат из Г, ради исплате дуга, те по противтужби туженог-противтужитеља Р. Ј., против тужитеља-противтужених Н.В., С.М., С.В. и Д.К., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог-противтужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 П 005882 17 Гж 3 од 14.09.2017. године, на сједници одржаној дана 08.02.2018. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбацује.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.053,00 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 72 0 П 005882 15 П 3 од 26.01.2017. године тужени-противтужитељ (у даљем тексту: тужени) је обавезан да тужитељима-противтуженима (у даљем тексту: тужитељи) исплати износ од 1.600,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 26.01.2017. године па до исплате, као и да им надокнади трошкове поступка у износу од 342,00 КМ, док је преко досуђеног захтјев тужитеља одбијен. Истовремено, одбијен је противтужбени захтјев туженог да се тужитељи обавежу да му исплате износ од 4.000,00 КМ, са законском затезном каматом почев од утужења па до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 П 005882 17 Гж 3 од 14.09.2017. године жалба тужитеља је усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је тужени обавезан да тужитељима исплати износ од 11.459,00 КМ умјесто раније досуђеног износа од 1.600,00 КМ, са законском затезном каматом од 03.04.2009. године па до исплате, уз накнаду трошкова поступка у износу од 3.422,25 КМ. Жалба туженог је одбијена и првостепена

пресуда, у досуђујућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву и одбијајућем дијелу одлуке о противтужбеном захтјеву, је потврђена. Тужени је обавезан да тужитељима надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 702,00 КМ, док је захтјев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи.

У одговору на ревизију тужитељи истичу да изјављена ревизија није дозвољена и предлажу да се иста одбије.

Ревизија није дозвољена.

У овој парници је одлучивано о захтјеву тужитеља да се тужени обавезе да им исплати износ од 11.459,00 КМ, те о захтјеву туженог да се тужитељи обавезу да му исплате износ од 4.000,00 КМ. Првостепеном пресудом захтјев тужитеља је дјелимично усвојен и тужени обавезан да им исплати износ од 1.600,00 КМ, док је противтужбени захтјев у цјелости одбијен. Побијаном пресудом жалба тужитеља је усвојена и првостепена пресуда преиначена тако што је захтјев тужитеља у цјелости усвојен и тужени обавезан на плаћање износа од 11.459,00 КМ, док је жалба туженог одбијена и првостепена пресуда, у досуђујућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву и дијелу одлуке о противтужбеном захтјеву, потврђена.

Одредбом члана 237. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), у вези са одредбом члана 456 а) истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ, а у привредним споровима 50.000,00 КМ (став 2.).

У конкретном случају, ријеч је о спору у којем је првостепена пресуда донесена дана 26.01.2017. године, дакле, након ступања на снагу (27.07.2013. године) Закона о измјенама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 61/13). Како побијани дио правоснажне пресуде по тужби износи 11.459,00 КМ, те по противтужби износи 4.000,00 КМ, те како тужба и противтужба представљају самосталне тужбе, то произлази да сагласно одредби члана 237. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена.

У изјављеној ревизији, тужени је предложио да се о ревизији одлучи у смислу одредбе члана 237. став 3. ЗПП, те је означио више правних питања због којег се ревизија подноси. Међутим, тужени није одређено изложио разлоге због којих сматра да је то питање важно за осигурање јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени (члан 237. став 3. и 4. ЗПП), нити указује на евентуално различито поступање судова, већ се у ревизионим наводима бави само законитошћу побијане пресуде. Стога, произлази да ни према овим законским одредбама нема мјеста одлучивању по изјављеној ревизији.

Из изложеног, ревизију туженог је ваљало одбацити, примјеном одредбе члана 247. став 4., у вези са чланом 237. став 2. и 4. ЗПП.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.053,00 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић